

Společenství vlastníků jednotek

Při prodlení s placením pokuty podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. vždy (tedy před i po účinnosti zákona č. [104/2015](#) Sb.) vznikala povinnost zaplatit úroky z prodlení (§ 1968, 1970 o. z.), nikoliv poplatky z prodlení podle § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26 Cdo 1528/2020-152 ze dne 21.10.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce R. S., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. M.V., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému Společenství vlastníků jednotek domu XY, se sídlem XY, IČO XY, zastoupenému Mgr. J.Š., advokátem se sídlem v P., o zaplacení 143.900 Kč s poplatkem z prodlení, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 40 C 321/2017, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. února 2020, č. j. 23 Co 3/2020-130, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. února 2020, č. j. 23 Co 3/2020-130, se ve výroku I. v části, v níž změnil výrok I. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 10. 2019, č. j. 40 C 321/2017-91, tak, že žalobu o zaplacení částky 143.900 Kč zamítl, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. února 2020, č. j. 23 Co 3/2020-130, se ve výroku I. v části, v níž potvrdil výrok II. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 10. 2019, č. j. 40 C 321/2017-91, jímž zamítl žalobu o zaplacení poplatku z prodlení ve výši 1‰ denně z částky 90.100 Kč od 28. 11. 2017 do zaplacení a z částky 53.800 Kč od 21. 5. 2019 do zaplacení, se zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobou došlou soudu dne 29. 11. 2017 (rozšířenou v průběhu řízení - změnu připustil Obvodní soud pro Prahu 9 - dále též jen „soud prvního stupně“ - usnesením ze dne 16. 7. 2019, č. j. 40 C 321/2017-81), se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 143.900 Kč, představující pokutu podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále též jen „zákon č. [67/2013](#) Sb.“), za porušení povinnosti poskytnout řádné vyúčtování za rok 2014, a to za období od 11. 6. 2015 do 20. 5. 2019, včetně poplatku z prodlení podle § 13 odst. 2 téhož zákona ve výši jedné promile denně z částky 90.100 Kč od 28. 11. 2017 do zaplacení a z částky 53.800 Kč od 21. 5. 2019 do zaplacení.

Městský soud v Praze (odvolací soud) rozsudkem ze dne 5. 2. 2020, č. j. 23 Co 3/2020-130, rozsudek soudu prvního stupně ze dne 7. 10. 2019, č. j. 40 C 321/2017-91, v části v níž uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 143.900 Kč, změnil tak, že žalobu zamítl (dále též jen „měnící výrok“), v části v níž zamítl žalobu o zaplacení poplatku z prodlení, jej potvrdil (dále též jen „potvrzující výrok“) a uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 69.171,20 Kč a žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek z odvolání ve výši 13.116 Kč.

Za správná považoval zjištění soudu prvního stupně, že žalobci, vlastníkově bytové jednotky č. XY a nebytové jednotky XY v domě č. p. XY v XY, a členovi žalovaného společenství vlastníků jednotek, bylo dne 13. 4. 2015 doručeno vyúčtování služeb za rok 2014 (dále jen „Vyúčtování“), v němž byl vyčíslen nedoplatek ve výši 31. 550 Kč. Dopisem ze dne 8. 5. 2015, jež byl žalovanému doručen 23. 5. 2015, žalobce Vyúčtování reklamoval s tím, že nesplňuje všechny náležitosti stanovené vyhláškou, nesouhlasil s účtováním nákladů za údržbu zeleně a přilehlých komunikací a vyzval žalovaného k

jeho opravě; to žalovaný odmítl s tím, že Vyúčtování splňuje všechny náležitosti. Z Vyúčtování a znaleckého posudku Ing. Milana Fialy dále zjistil, že v něm nejsou uvedeny správné hodnoty, nejsou v něm uvedeny koeficienty a součinitele pro přepočítání podlahové plochy nebo započítatelné plochy, celkové náklady na tepelnou energii na ohřev užitkové vody pro koncového spotřebitele a správná cena vodného a stočného za jednotku spotřebované vody. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že Vyúčtování nesplňuje náležitosti řádného vyúčtování podle zákona č. [67/2013](#) Sb.

Na rozdíl od soudu prvního stupně však dospěl k závěru, že žalovaný není povinen zaplatit žalobci pokutu podle § 13 zákona č. [67/2013](#) Sb. Měl za to, že povinnost vyhotovit a doručit příjemci služeb vyúčtování podle § 7 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. je splněna i tehdy, pokud vyúčtování trpí určitými vadami, na tuto situaci může příjemce služeb reagovat žádostí o nahlédnutí do podkladů vyúčtování nebo námitkami proti doručenému vyúčtování (§ 8 odst. 1 a 2 tohoto zákona). Pokuta podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. je sankcí v případě, kdy vyúčtování nebylo předloženo vůbec, nelze jí trestat vady doručeného vyúčtování; předložení vyúčtování trpícího vadami má za následek, že nenastává splatnost případného nedoplatku. Nevznikl-li žalobci nárok na pokutu, nemohl mu vzniknout ani akcesorický nárok na poplatek z prodlení.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, měl za to, že otázka, zda je poskytovatel služeb povinen zaplatit pokutu podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. (včetně poplatku z prodlení podle § 13 odst. 2 tohoto zákona), doručil-li příjemci služeb vyúčtování, které nebylo věcně správné, nebyla v rozhodnutích Nejvyššího soudu výslovně řešena, byť z jeho judikatury je zřejmé, jak by měla být posouzena (poukázal zejména na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2471/2007 a ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017). Zdůraznil, že nebylo-li Vyúčtování řádné (tedy neobsahovalo všechny náležitosti stanovené právními předpisy a nebyla v něm uvedena cena služby ve správné výši), nelze ho považovat za vyúčtování, jde o neplatné (nicotné) právní jednání, jež nemůže vyvolat účinky, které zákon s řádným vyúčtováním spojuje, neboť ty vznikají až řádným doručením správně provedeného vyúčtování (poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2008, sp. zn. I. ÚS 1294/07). Nesplnil-li žalovaný povinnost řádně vyúčtovat spotřebované služby, vznikl mu nárok na pokutu podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb., a protože se dostal do prodlení s jejím zaplacením, tak i nárok na poplatek z prodlení podle § 13 odst. 2 tohoto zákona. Odvolacímu soudu dále vytýkal, že jeho rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, je proto nepřezkoumatelné a nese rysy tzv. jurisdikční libovůle, neboť bezdůvodně opomíjí judikaturu. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolání podané včas, subjektem k tomu oprávněným - účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo skončeno odvolací řízení, je přípustné, neboť otázka, zda vyúčtování, které nesplňuje náležitosti stanovené v § 7 zákona č. [67/2013](#) Sb., lze považovat za vyúčtování, kterým poskytovatel služeb splnil svou povinnost, nebyla v judikatuře dovolacího soudu beze zbytku vyřešena a v judikatuře Nejvyššího soudu nebyla řešena ani otázka, zda poskytovatel služeb, který je v prodlení se splněním své povinnosti vyúčtovat zálohy na služby (v letech 2014, 2015), je povinen spolu s pokutou podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. zaplatit příjemci služeb i poplatky z prodlení podle § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb.

Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 (existence uvedených vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu), jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Posléze uvedenou vadu dovolatel v dovolání uplatnil námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Vytýkanou vadou však rozhodnutí netrpí, odvolací soud svůj závěr o nedůvodnosti žaloby odůvodnil v souladu s ustanovením § 157 o. s. ř. (ve spojení s § 211 o. s. ř.); navíc podle obsahu odvolání je zřejmé, že případné nedostatky odůvodnění nebyly na újmu uplatnění práv odvolatele (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo

2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Vzhledem k tomu, že předmětem řízení je nárok na zaplacení pokuty za prodlení s povinností žalovaného vyúčtovat zálohy na služby za rok 2014, je třeba danou věc posuzovat podle zákona č. [67/2013](#) Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015 (čl. II zákona č. [104/2015](#) Sb., kterým se mění zákon č. [67/2013](#) Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty), dále opět též jen „zákon č. [67/2013](#) Sb.“ (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1105/2020).

Podle § 7 odst. 1 a 2 zákona č. [67/2013](#) Sb., není-li jiným právním předpisem stanoveno jinak, skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby vyúčtuje poskytovatel služeb příjemci služeb vždy za zúčtovací období a vyúčtování doručí příjemci služeb nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období. Poskytovatel služeb ve vyúčtování musí uvést skutečnou výši nákladů na služby v členění podle poskytovaných služeb se všemi potřebnými náležitostmi, včetně uvedení celkové výše přijatých měsíčních záloh za služby tak, aby výše případných rozdílů ve vyúčtování byla zřejmá a kontrolovatelná z hlediska způsobů a pravidel sjednaných pro rozúčtování.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. jestliže poskytovatel nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost upravenou tímto zákonem ve stanovené lhůtě, je povinen zaplatit druhé straně pokutu ve výši 100 Kč za každý započatý den prodlení, ledaže by splnění povinností v této lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé smluvní strany. To neplatí pro případy uvedené v odstavci 2. Podle odst. 2 dostane-li se poskytovatel nebo příjemce služeb do prodlení s peněžitým plněním podle tohoto zákona, které přesahuje 5 dnů ode dne jeho splatnosti, je povinen zaplatit druhé smluvní straně poplatek z prodlení. Výše poplatku z prodlení činí za každý den prodlení 1 promile dlužné částky, nejméně však 10 Kč za každý, i započatý měsíc prodlení. To neplatí, pokud byl poplatek uplatněn podle jiného právního předpisu.

Soudní praxe se již v minulosti (v poměrech právní úpravy účinné do 31. 12. 2013) ustálila v názoru, že podmínkou splatnosti nedoplatku za služby je skutečnost, že vyúčtování bylo provedeno řádně (tj. v souladu s předpisy jej regulujícími) a nájemce s ním byl seznámen (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR z 16. 7. 1981, sp. zn. Cpj 164/80, uveřejněné pod č. 4/1983 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 9. 2. 1968, sp. zn. 7 Co 598/67, uveřejněný pod č. 15/1969 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). O vyúčtování úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu lze hovořit a vyúčtování může přivodit splatnost nedoplatku plynoucího z tohoto vyúčtování jen tehdy, obsahuje-li všechny předepsané náležitosti a je-li v něm uvedena cena provedené služby ve správné výši. Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil, že splatnost nedoplatku může nastat jedině na základě řádného, tj. v souladu se všemi příslušnými předpisy provedeného, vyúčtování (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu z 26. 11. 2003, sp. zn. 21 Cdo 803/2002, ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2471/2007 - ústavní stížnost podanou proti němu Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2495/09, nebo rozsudek ze dne 17. 4. 2018, sp. zn. 26 Cdo 5417/2016).

Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích (srovnej rozsudky ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017, ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 26 Cdo 2778/2019) také uzavřel, že od těchto právních závěrů není důvod se odchýlit ani v poměrech právní úpravy obsažené v zákoně č. [67/2013](#) Sb. Náležitosti (řádného) vyúčtování služeb, jež jsou spojeny s užíváním bytu nebo s ním souvisejí, upravuje zákon č. [67/2013](#) Sb., který v § 2 písm. f) vyúčtováním rozumí vyčíslení skutečné výše nákladů na služby a záloh na jednotlivé služby (demonstrativně vyjmenované v § 3 odst. 1 zákona) v daném zúčtovacím období. V § 7 odst. 2 zákona jsou pak konkrétně uvedeny náležitosti vyúčtování, které musí obsahovat skutečnou výši nákladů na služby v členění podle poskytovaných služeb se všemi potřebnými náležitostmi, včetně uvedení celkové výše přijatých měsíčních záloh za služby tak, aby výše případných rozdílů ve vyúčtování byla zřejmá a kontrolovatelná z hlediska způsobů a pravidel

sjednaných pro rozúčtování. Vyúčtování, které musí být příjemci služeb doručeno (§ 7 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb.), určí výši přeplatku či nedoplatku na poskytnutých službách, jehož finanční vyrovnaní se provede ve lhůtě vyplývající z § 7 odst. 3 zákona č. [67/2013](#) Sb. (pro bytové spoluvlastnictví ve lhůtě, která byla do 30. 6. 2020 upravena v § 1186 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, dále též jen „o. z.“). Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích zdůraznil, že v řízení o zaplacení nedoplatku (přeplatku) soud při vyúčtování služeb provedeného podle zákona č. [67/2013](#) Sb. zkoumá, zda vyúčtování služeb bylo provedeno řádně a stalo se splatným, a to bez ohledu na to, zda proti vyúčtování podal příjemce služeb námitky (srov. § 8 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb.), neboť ani absence námitek nemůže zhojit případné nesprávnosti ve vyúčtování.

I nadále tedy platí, že nebylo-li vyúčtování služeb řádné (v souladu se smlouvou a předpisy jej regulujícími), poskytovatel služeb (pronajímatel, společenství vlastníků atd.) svou povinnost provést vyúčtování služeb nesplnil a jeho povinnost trvá i nadále. Pro závěr o správnosti vyúčtování služeb není přitom významné, že pronajímatel seznámil nájemce s doklady, o něž se vyúčtování opírá. Toto „seznámení“ slouží nájemci k tomu, aby mu byla umožněna účinná kontrola správnosti vyúčtování (srovnej odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu z 24. 5. 2016, sp. zn. 26 Cdo 1261/2015), a nikoli k tomu, aby byly zhojeny případné vady (nedostatky) vyúčtování.

Tyto závěry se prosadí i při aplikaci § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb.

Pokutou podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. je penalizováno prodlení s povinnostmi s nepeněžitým plněním stanoveným tímto zákonem, a to obou smluvních stran. Pokuta tak dopadá i na prodlení poskytovatele služeb s povinností provést vyúčtování a doručit je příjemci služeb v předepsané lhůtě. Ocitne-li se tedy poskytovatel služeb v prodlení se splněním povinnosti, kterou mu ukládá ustanovení § 7 zákona č. [67/2013](#) Sb., zásadně jej stíhá povinnost zaplatit příjemci služeb za každý započatý den prodlení pokutu v částce 100,- Kč (od 1. 1. 2016 v částce 50,- Kč, případně i v nižší – ujednané – částce); zprostit se jí může jen, jestliže prokáže, že by splnění této povinnosti (vyúčtovat služby) ve stanovené lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo že k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé strany. Nárok na pokutu vzniká nájemci již samotným uplynutím stanovené lhůty, následný výsledek vyúčtování na něj nemá žádný vliv. Nepřiměřeně vysoká pokuta však může být důvodem k použití moderačního práva podle § 2051 o. z. (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 26 Cdo 4074/2019 a ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1105/2020).

Splní-li poskytovatel služeb svou povinnost provést vyúčtování jen v případě, že zálohy na služby vyúčtoval řádně, pak z toho logicky plyne, že jestliže tak neučinil, je v prodlení s touto svou povinností a je povinen (není-li důvod pro odepření práva na pokutu) zaplatit příjemci služeb pokutu podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb.; není přitom významné, zda služby nevyúčtoval vůbec nebo je nevyúčtoval řádně. Soud proto i v řízení o zaplacení pokuty podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. musí zkoumat, zda vyúčtování služeb, s nímž poskytovatel služeb seznámil příjemce služeb (před zahájením řízení či v jeho průběhu), bylo řádné (tj. v souladu s nájemní smlouvou a s právními předpisy jej regulujícími).

Doručil-li tedy žalovaný žalobci Vyúčtování, které nebylo řádné (neobsahovalo všechny předepsané náležitosti a cena služeb nebyla uvedena ve správné výši), dostal se do prodlení se svou povinností stanovenou v § 7 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. Právní posouzení odvolacím soudem (jenž měl za to, že žalovaný svou povinnost vyúčtovat zálohy na služby splnil doručením Vyúčtování, které mělo vady) je tudíž nesprávné.

Rozsudek odvolacího soudu tak není v části týkající se zaplacení pokuty podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. (měnící výrok) z hlediska uplatněných dovolacích námitek správný, dovolací soud ho proto v této části podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Žalobce se kromě pokuty podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. domáhal s odkazem na ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb. po žalovaném i zaplacení poplatku z prodlení, a to jako příslušenství pokuty.

Zákon č. [67/2013](#) Sb. upravoval do 31. 12. 2015 v § 13 odst. 2 povinnost zaplatit při prodlení s plněním peněžité povinnosti poplatků z prodlení. Podle jazykového výkladu tohoto ustanovení (... dostane-li se poskytovatel nebo příjemce služeb do prodlení s peněžitým plněním podle tohoto zákona, které přesahuje 5 dnů ode dne jeho splatnosti, je povinen zaplatit druhé smluvní straně poplatků z prodlení...) by se mohlo jevit, že poplatků z prodlení je příslušenstvím jakékoliv peněžité pohledávky vyplývající z tohoto zákona.

Jazykový výklad však představuje pouze prvotní přiblížení k aplikované právní normě, a je tedy pouhým východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e razione legis atd. (srovnej například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, uveřejněný pod č. [30/1998](#) Sb., nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 87/06 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4197/2015, uveřejněné pod číslem 45/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Poplatky z prodlení byly za předcházející právní úpravy zvláštním druhem příslušenství (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 26 Cdo 2890/2012). Povinnost zaplatit poplatky z prodlení v minulosti zákon (§ 697 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013) vždy spojoval jen s nájmem bytu, a to při prodlení s placením nájemného nebo úhrady za plnění spojená s nájmem bytu (tzv. služeb), a vznikala jen nájemci (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 26 Cdo 1408/2016). S účinností od 1. 1. 2014 „nový“ občanský zákoník tento druh příslušenství opustil a při prodlení s placením nájemného je nájemce povinen zaplatit úrok z prodlení (§ 1970, 1968 o. z.), stejně jako při prodlení s jakýmkoliv jiným peněžitým plněním. Zákon č. [67/2013](#) Sb. od své účinnosti (1. 1. 2014) do účinnosti novely provedené zákonem č. [104/2015](#) Sb. (31. 12. 2015) stanovil povinnost platit poplatky z prodlení při prodlení s plněním peněžité povinnosti (podle tohoto zákona). S ohledem na genezi tvorby a schválení zákona [67/2013](#) Sb. je zřejmé, že vznikal ještě za účinnosti zákona č. [40/1964](#) Sb. („starý“ občanský zákoník), a jen shodou okolností nabyl účinnosti stejně jako „nový“ občanský zákoník, tedy 1. 1. 2014 (důvodem byla skutečnost, že návrh zákona o službách byl sice předložen do Poslanecké sněmovny podstatně dříve než návrh „nového“ občanského zákoníku, ale k jeho projednání došlo až po jeho schválení; zpracovatel návrhu již v této fázi nemohl do textu právní úpravy zasahovat - viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu tohoto zákona). Evidentně tak úprava tohoto druhu příslušenství měla odpovídat úpravě ve „starém“ občanském zákoníku a měla se týkat prodlení s placením záloh a jejich vyúčtování (přeplatek, nedoplatek), případně s placením paušálu za služby, nikoliv však prodlení s placením pokuty při nesplnění nepeněžité povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. (který byl novým institutem).

Lze tak uzavřít, že při prodlení s placením pokuty podle § 13 odst. 1 zákona č. [67/2013](#) Sb. vždy (tedy před i po účinnosti zákona č. [104/2015](#) Sb.) vznikala povinnost zaplatit úroky z prodlení (§ 1968, 1970 o. z.), nikoliv poplatky z prodlení podle § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb.

V konečném důsledku je proto správný závěr odvolacího soudu, že žalobci právo na zaplacení poplatku z prodlení podle § 13 odst. 2 zákona č. [67/2013](#) Sb. nevzniklo, a proto Nejvyšší soud dovolání v této části zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)